

אליה בגסות, מפשיטה אותה, מנבלת את פיה וקוראת לה „זונה“. הצעירה מספרת כי תמונותיה הופיעו על מודעות פירסומת שהושחתו בצבע. הרבנית לועגת לה ומבטיחה לה עתיד שחור. כשיאו של הקטע מבקשת הרבנית מן הצעירה להתפשט, וכופה עליה מעשה מגונה. בסוף הקטע היא יורה בה למוות, וקוראת לחבריה כגאווה, כשהיא אומרת: „חיסלנו עוד לסבית!“

מיסחר ברישיונות

א חרי שפסלה המועצה את המחזה, טילפנה סוניה דויד, רכזת המועצה, למנהלי הקאמרי, וקראה להם את ההחלטה בטלפון.

סוניה דויד עובדת במועצה לביקורת סרטים ומחזות במשרד מלאה. היא גם ממנה על אכיפת החלטות המועצה ואכיפת חוקי הצנזורה.

כשהסרנים העומדים בפתחי בתי הקולנוע מרכז, תמור, זמיר ומתמיד בתל-אביב, רואים את הצעירה הבלונית דית מתקרבת אליהם, הם יודעים שעכשיו יהיו צרות. כי סוניה מטילה אימה על בתי הקולנוע המקרינים סרטים פורנוגרפיים.

ראשונות נסות הזונות, העומדות בפיתחי בתי הקולנוע ומחכות לצופים היוצאים. אך לא כשסוניה נמצאת בסביבה.

אחריהן מתחילה מנוסת הצופים, המלווה בתיגרות יריים עם המפקחים, וצעקות על הבלונדית, שאינה נותנת לראות „סרטים טובים“ באמצע היום.

זוהי סוניה, הרכזת של המועצה לביקורת סרטים ומחזות — הצנזורה — ששברה השבוע שיא חדש. איך הם רואים סרטים כחולים? כמה משלמים להם? מי ממנה אותם? כמה מהם דתיים?

הקומנדו של סוניה

סוניה דויד היא רכזת המועצה לביקורת סרטים ומחזות מזה שבע שנים. היא גם האחראית על הפיקוח: אחת לכמה שבועות היא יוצאת לחפש מפירי חוקי הצנזורה, כשהיא מלווה בשוטרים ובפקחים.

בבתי הקולנוע המקרינים סרטים פורנוגרפיים במרכזי הארץ נהוג מזה שנים להקרין סרטים „כחולים קשים“, בלשון המועצה.

סוניה מגיעה כדי לבדוק את רישיונות ההקרנה. כל מפיק סרטים בארץ יודע שכל סרט שברשותו חייב לעבור את אישור המועצה. אישור כזה מצרפת סוניה לכל סרט.

אך בשנים האחרונות התפתח ענף מיסחרי חדש: מיסחר ברישיונות המועצה. מפיק סרטים פורנוגרפיים, היודע כי המועצה לא תאשר לו הקרנת סרט אחר, מדביקו על סרט אחר, מראה לבעל בית הקולנוע כי יש לו רישיון, והלה מקרין אותו ללא חשש.

במועצה לביקורת סרטים ומחזות אומרים, כי בשנים האחרונות הפך ה"מיסחר ברישיונות לנגע ממאיר. הקרימין של סוניה מצליח מדי שבוע לתפוס את העבריינים ולהוריד את הסרטים ה"לא מוסריים".

לרוב סוניה והקומנדו שלה אינם זוכים לקבלת פנים יפה. באחד מביקורי הקומנדו בקולנוע בחיפה התנפלה על הצעירה אשה קשישה, חסרת-ישיבים. צופי הסרט הסבירו לה כי הגברת משרתת את צופי הסרט הר"א

העלולה להביא לליבו היצרים." מה שהתנהל באותה ישיבה, שבסוף נפסל המחזה, היה יכול בקלות להיות קטע אתנטי הלקוח מתוך המחזה עצמו.

חבריה המועצה, שחלקם הגדול דתיים מסוגים שונים, התנהגו בדיוק לפי נבואותיו השחורות של שמואל הספרי. מחזאי החילוני האחרון, שגם הוא, אגב, חובש כיפה (ראה דף חדש), הספרי כתב מחזה עתידני על דמותה של המדינה. המחזה, המורכב מקטעים קטעים, משולבים בשירים, מספר על מדינה חדשה. מדינת ישראל מתבטלת ובמקומה קמה מדינת יהודה. במדינה החדשה שולטת דיקטטורה דתית. הציונות מבוטלת אף היא, והחוקים החדשים והחזון החדש — דתיים אפלים.

השליטים החדשים במדינה החדשה רודפים את הישראלים של אתמול. הם מרכיבים את הערבים הישראלים כי שמורות מיוחדות, וחלק מן האזרחים אף מוכנסים למחנות ריכוז. הם רודפים עד חורמה כל יוצא דופן, בין השאר הומוסקסואליים, לסביות וזונות. במדינה החדשה שולטים כל הדברים השליליים — הלשנות, מיטרה חזקה, המפקחת על החוקים החדשים וחוקרת את העבריינים בתקיפות, לעתים קרובות תוך כדי התעללות גורמה.

באחד הקטעים מסופר על אשה צעירה, רוגמנית לשעבר, המגיעה לרבנית לחקירה. הרבנית מתייחסת

המחזה „פוגע פגיעה גסה בערכי יסוד ובריגשותיו של ציבור רחב, דתי וחילוני כאחד. זו סאטירה מסיתה,

החברים קיבלו את הסנדרוויצים, התה ואת טקסט המחזה החילוני האחרון. בתום אכילה ושתייה הם החליטו כי

ישיבת המועצה לביקורת סרטים ומחזות, המכונה כפי העם „הצנזורה“, התכנסה ביום השני שעבר.

החילוני האחרון: יוסי קאניץ, יגאל נאור, רב נבו, הקשישה מהשורה הראשונה גירשה את המפקחת